

Kapitola 1

Elspeth

Urbana, Illinois, USA

5. března 1912

Vážená madam,

doufám, že mne nebudete považovat za příliš troufalého, ale chtěl jsem Vám napsat a vyjádřit svůj obdiv k Vaší knize *Z orlího hnízda*. Musím přiznat, že poezii většinou moc nedám. Častěji byste mne přistihla s ohmataným výtiskem *Huckleberryho Finna* nebo něčím podobným, kde je hodně napětí, smrtelného nebezpečí a dramatických úniků. Ale něco ve Vašich básních se mne dotklo tak, jako už dlouho žádná kniha.

Ležím právě v nemocnici a Vaše knížka mne tu dokázala povzbudit víc než všechny sestřičky. Zvláště ta s knírkem jako má můj strýc Phil. Ta se mne taky dotkla víc než kdo jiný za dlouhé roky, třebaže daleko méně vzrušujícím způsobem. Většinu času tu trávím tím, že dotírám na lékaře, aby mi dovolili vstát, protože už se nemohu dočkat, až zase budu moci něco vyvést. Minulý týden jsem třeba natřel děkanova koně na modro a doufal jsem, že stejně po-

ctím i jeho teriéra. Avšak s Vaší knížkou jsem ochoten tu zůstat tak dlouho, dokud mi ke čtení budou nosit pomerančové želé.

Většina Vašich básní je o tom, jak se vypořádat v životě se strachem a jít hrdě se vztyčenou hlavou dál. Jak už jste asi pochopila, já se jen tak něčeho nezaleknu (krom své kosmaté ošetřovatelky a jejího neodbytného teploměru), avšak napsat dopis, k němuž jsem nebyl vyzván, vydávané autorce, jako jste Vy – to je nejmělejší počín, jehož jsem se zatím v životě opovážil.

Posílám tento dopis Vašemu vydavateli v Londýně a držím sám sobě palce, aby si k Vám našel cestu. A pokud bych se Vám někdy mohl za Vaše inspirující verše odvděčit – kdybyste například potřebovala natřít koně nebo něco takového –, stačí jen říci.

S hlubokou úctou

Váš

David Graham

Ostrov Skye
25. března 1912

Drahý pane Grahame,

přála bych Vám vidět ten rozruch, jež Váš dopis na naší maličké místní poště vyvolal! Shromáždila se celá vesnice, aby si poslechla, jak čtu svůj první dopis od „fanouška“, jak říkáte vy Američané. Zdejší dobré duše byly nepochybně přesvědčeny, že mimo náš ostrov moje básně nikdy nikdo ani okem nespatriil. Nejsem si jista, co je vzrušovalo více – zda zjištění, že jednu z mých knih opravdu někdo četl, anebo že ten někdo je Američan. Tam u Vás jste přece všichni bandité a kovbojové, nemám pravdu?

Příznávám, i já sama jsem byla nemálo překvapena, že mé skromné dílko si našlo cestu až do Ameriky. *Z orlího hnízda* je jedna z knih, jež jsem napsala poměrně nedávno, a nebylo by mne

napadlo, že už stačila urazit tu dlouhou cestu přes oceán. Vy jste ji však objevil a mne velmi těší vědomí, že nejsem jediná, kdo toto mé skromné dílko četl.

S vděčností
Elspeth Dunnová

Urbana, Illinois, USA
10. dubna 1912

Drahá slečno Dunnová,

nevím, z čeho se mi zatočila hlava víc – jestli to bylo, když jsem si uvědomil, že *Z orlího hnízda* je „jedna z Vašich knih, jež jste napsala poměrně nedávno“, nebo z toho, že jsem od tak vážen a uctíván básnířky vůbec dostal odpověď! Jistě máte plné ruce práce s počítáním slabik ve verších nebo sestavováním seznamu oslňujících synonym (brilantních, trefných, jiskřících vtípem), zatímco já trávím čas vylupováním bank s gangem Jesseho Jamese a ostatními bandity a kovboji.

Vaši knihu mi poslal můj přítel, který studuje v Oxfordu. Tady ve Spojených státech jsem Vaše díla ke svému překvapení a zklamání nikde nenašel. Ani důkladné pátrání v naší univerzitní knihovně nepřineslo žádné ovoce. Avšak teď, když vím, že na regálech knihkupectví se ukrývají i další Vaše tituly, budu muset svého kamaráda požádat, aby mi jich poslal víc.

Nemohl jsem uvěřit, že můj dopis byl prvním, který jste kdy od „fanouška“ dostala. Byl jsem si jist, že Vám jich chodí celé štosy, a proto jsem si dal tak záležet, aby byl okouzlující a vtípný. Kdoví, třeba Vaši ostatní čtenáři nejsou tak smělí (nebo tak vznětliví?) jako já.

S pozdravem
David Graham

P.S.

Kde vlastně leží ostrov Skye?

Ostrov Skye
1. května 1912

Pane Grahame,

Vy nevíte, kde leží můj krásný ostrov? Neuvěřitelné! To je, jako kdybych já řekla, že jsem v životě neslyšela o Urbaně v Illinois.

Můj ostrov leží u severozápadního pobřeží Skotska. Je to divoký, pohanský kraj plný věčné zeleně a tak krásný, že si nedokážu představit žít někde jinde. Přikládám obrázek Peinchorranu, což je vesnice, kde bydlím, a mého domku, usazeného mezi kopci kolem jezera. A musím Vám sdělit, že abych ho pro Vás mohla nakreslit, musela jsem celé to jezero obejít, vyplahočit se po ovčí stezce na protější kopec a s nemalým úsilím najít kousek trávníku, jenž by byl prost vřesu a ovčích exkrementů. A stejnou oběť očekávám i od Vás, až mi pošlete obrázek Urbany v Illinois.

Vy v Urbaně přednášíte na univerzitě? Nebo ještě studujete? Obávám se, že nevím, jak to chodí v Americe na univerzitách.

Elsbeth Dunnová

P.S.

Mimochodem, jsem „paní“ Dunnová.

Urbana, Illinois, USA

17. června 1912

Drahá *paní* Dunnová (prosím, odpusťte mi mou nemístnou domněnku!),

Vy tedy nejen píšete skvostné verše, ale dokonce také kreslíte? Ten obrázek, co jste mi poslala, je nádherný. Existuje vůbec něco, co neumíte?

Protože já kreslit neumím ani trošku, posílám Vám místo obrázku alespoň pár pohlednic. Na jedné je posluchárna naší univerzity a na druhé věžička na budově univerzitní knihovny. Nevypadá to špatně, vidíte? Podle všeho žádné místo nemůže být ostrovu Skye méně podobné než Illinois. Široko daleko není ani krtina. Když vyjdu z areálu univerzity, na všechny strany se táhnou jen kukuřičná pole.

Řekl bych, že dělám to, co každý student na americké koleji: studuji, jím příliš mnoho jablečných koláčů, trápím děkana a jeho koně. Jsem v posledním ročníku studia přírodních věd. Můj otec doufá, že budu pokračovat na medicíně a jednou po něm převezmu praxi. Já ale o své budoucnosti nemám zdaleka tak jasno jako on. Prozatím se snažím protlouci se posledním rokem na koleji a nepřijít přitom o rozum!

David Graham

Ostrov Skye

11. července 1912

Pane Grahame,

ptáte se, jestli „vůbec existuje něco, co neumím“. Nuže, například neumím tančit. Nebo vydělávat kůži. Nebo vyrábět sudy

či harpunovat velryby. A nejsem nijak zvláště dobrá kuchařka. Věřil byste, že před pár dny jsem spálila *polévku*? Zato však umím docela slušně zpívat, střílet z pušky a trefit cíl, hrát na trubku (což ostatně umí každý) a jsem něco jako geolog amatér. A přestože bych nedokázala připravit přijatelnou jehněčí pečení, ani kdyby na tom závisel můj život, každý rok dělám znamenitý vánoční pudink.

Odpusťte mi mou upřímnost, ale proč obětujete všechn svůj čas (a zdravý rozum) studiu oboru, jenž je Vaší duši tak vzdálen? Kdybych já bývala měla možnost jít na univerzitu, nevěnovala bych ani okamžik předmětu, jenž by můj zájem zcela nepohltil.

Kochám se představou, že bych bývala trávila své univerzitní dny četbou poezie, neboť lepší způsob, jak prožít čas, jenž nám byl dán, beztak neexistuje; nicméně po tolika letech vydávání se za „skutečnou básnířku“ se patrně jen stěží najde něco, co by mne byl sebelepší profesor mohl naučit.

Ne – vím, že nemluví, jak se na dámu sluší, ale byla bych studovala geologii. Můj starší bratr Finlay je ustavičně na moři a přináší mi nejrůznější oblázky a úlomky skal ohlazené příbojem; a já nad nimi s rozkoší hloubám, odkud asi pocházejí a jak se ocitly u pobřeží Hebrid.

Tak, a nyní znáte má tajná přání! Výměnou si budu muset vyžádat Vaše prvorozené dítě. Anebo se možná spokojím s nějakým Vaším tajemstvím. Kdybyste nestudoval přírodní vědy, čemu byste se věnoval? Kdyby to záleželo na Vás, jak byste si ze všeho nejvíc přál se svým životem naložit?

Elsbeth

Urbana, Illinois, USA

12. srpna 1912

Má drahá vílo kouzelnice,

jestli mne naučíte hrát na trubku, naučím Vás na oplátku tančit!

Myslím, že na geologii není nic, co by nebylo hodno pravé dámy.

Proč jste se z toho svého ostrova nikdy nevydala za univerzitním vzděláním? Kdybych já žil na geologicky zajímavějším místě, než je střední Illinois, možná bych podobný obor rovněž zvažoval. Vždycky jsem toužil studovat americkou literaturu – Marka Twaina, Washingtona Irvinga a podobně –, ale můj otec mi odmítl čtyři roky finančně přispívat na to, abych „četl nějaké knížky“.

Ale co si přeji ze všeho nejvíc? To je snadná otázka, leč odpověď na ni je tajemstvím, jež nehodlám prozradit. Obávám se, že se budete muset přece jen spokojit s mým prvorozeným dítětem.

David

Ostrov Skye

1. září 1912

Pane Grahame,

nyní jste skutečně probudil mou zvědavost! Čím jste se toužil stát, když jste byl ještě malým chlapcem? Námořním kapitánem? Cirkusovým akrobatem? Obchodním cestujícím s voňavkami? Musíte, musíte mi to svěřit, nebo si začnu vytvářet vlastní dohady, za něž pak nemohu ručit. Jsem koneckonců básnířka, žiji mezi lidmi, kteří dosud věří na skřítky a duchy, a mám velmi živou představivost.

Ptáte se, proč jsem nikdy ze svého ostrova neodjela a nezapsa-

la se na univerzitu. Musím se Vám tedy k něčemu přiznat a věřte mi, že mne to uvádí do nemalých rozpaků. Napřed se musím zhluboka nadechnout.

Nikdy jsem ostrov Skye neopustila. Za celý svůj život. Skutečně! Důvodem je... nuže, svěřím Vám to tedy. Mám strach z lodí. Neumím plavat a bojím se vstoupit do vody, abych se to naučila. Teď nejspíš u svého stolu padáte ze židle smíchy. Člověk, který žije na ostrově, a má nepřekonatelnou hrůzu z vody? Inu, je to tak. Dokonce ani touha po univerzitním vzdělání mne nedokázala přesvědčit, abych vstoupila na loď. Ach, já jsem se o to pokoušela! Ano, přísahám, že ano! Už jsem dokonce zažádala o stipendium a měla sbalená zavazadla. Měli jsme s Finlayem podniknout tu cestu společně. Když jsem však ten trajekt viděla... ach, on prostě nevypadal, že by mohl síle moře odolat. Nepřipadá mi *správné*, že lodě plují po vodě. Sebevětší množství whisky by nemohlo mou nedůvěru nahlodat.

Tak, a nyní už znáte *dvě* má tajemství! Víte o mém pošetilem zájmu o geologii a o mém ještě pošetilejším strachu z vody a lodí. Teď mi již jistě bez obav svěříte své tajemství. Můžete mi věřit, že u mne bude v bezpečí, pokud ne z jiného důvodu, pak proto, že zde není nikdo (krom ovcí), komu bych je vyradila.

Elsbeth

P.S.

Prosím, přestaňte mne oslovovat „paní Dunnová“.